

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: JAGET

Citation: Drachmann, Holger: "JAGET", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-workid63911.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

JAGET

Her hvor Brinken luder,
Hvor den vilde Ranke
Klynger sig med ængstligt Greb mod Stenen,
Her hvor Grænsen drages,
Hvor de barske Bølger
Vælte sig med dybe Brum paa Sandet,
Her hvor ingen mægter
Længer flygte,
Hvor den trættes Øje
Vildt fortvivlet
Søger Maagen, som derude
Vugger sig paa Voven lig en Skude. -

Her jeg standser; aandeløs, forjaget,
Blødende, med svedig Fod og Pande;
Jeg er fanget! Ve mig, her er Grænsen,
Der er Havet, det uendelige!
121 Armen skælver, Lænken hæsligt klirrer.
Se, der rejste Maagen, skræmt ved Larmen;
Ha, saa flyv da, stræk de Vinger lange,
Spot mig kun i Flugten, - jeg er Fange.

Solen daler. Luerød en Stribe
Trækker sig bag fjerne Bølgetoppe,
Melankolsk og øde Kysten krummer
Ud og ind sin trøstesløse Linje.
Ingen Sejler mod den røde Stribe,
Ingen Baad paa Strandens gule Strimmel.
Bag mig Skoven, fra hvis tavse Halle
Snart de hæse Raab jeg hører gjalde.

Jeg var Fange. Baand og Lænker tvang mig,
Men jeg brød dem og mit Fængsels Mure;
Fri jeg atter suged Luftens Sødme,
Traadte kraftig Jorden med min Fod.
Himlen saa' jeg spænde ud sin Bue,
Solen bruned atter Fangens Kind,
Varmed mildt hans Hjerte med sin Lue, -
O der var saa koldt i Fængslets Stue.

Jeg var Fange. Og nu er jeg jaget.
Ud jeg maatte gennem Fængselsmuren.
Et Par Vogtere kom mig i Vejen,
De blev slaaet ned. I Fart som Vinden
Gik det over Marken, gennem Heden,
Ind i Skoven til jeg standsed her.

Ej som lurvet Tyv og ej som Drabsmand
Stænged de mig mellem Burets Tremmer,
Ingen brudte Eder, ingen svegne Løfter,
Ingen Udaad pletted mig som mange,
Mange, der nu vanker om i Lyset
Frie, smilende ad Fangens Klager.
Mere skyldfri end den Flok, som bandt mig,
Renere end Hoben, som mig dømte,
Stoltere end alle, som mig ynked,
Staar jeg her, og klirrer med min Lænke.

Det var Dig, Du varme Hjerte,
Det var Dig, Du kække Tunge,

122 Det var det, som I begærte,
Det var Ord, som I lod runge,
Det var *det*, som smedded mig i Lænken
Og som strakte mig paa Fangebænken.

Her hvor Brinken luder,
Hvor den vilde Ranke
Klynger sig med ængstligt Greb mod Stenen,
Ak her sad vi jo en Sommeraften
Hun og jeg paa Bakkerne alene.
Solen daled, Svalen fløj forbi os,
Myggen summed, men vi saa' dem ikke;
Vand og Himmel mødtes i Forening,
Luften gløded i den klare Bølge,
Sol og Vand var kærlig sammenblandet, -
Det gik os, som det gik Sol og Vandet.

Vore Læber mødtes i Forening,
Vore Hjerter banked mod hinanden,
Vore Sjæle vare langt paa Vandring
I unævnelige skønne Riger. -
Skoven bag os, Havet før vort Øje,
Luften omkring vore glade Hjerter
Vare fuld af søde Melodier, -
Sange, hvorom nu min Læbe tier. -

O min Lykke, og I svundne Tider,
Træde I mig atter her i Møde !
Se, den fangne sine Hænder vrider,
Maner Eder atter fra de døde.
Mærker bærer han om Arm og Skulder,
Lænken klirrer hæsligt ved hans Side,
Vinden piber gennem Bølgens Bulder,
Synger om at leve og at lide.

Svundne Tider, glade, stolte Minde!
Kom da, kvæg mig med Jer milde Aande,
Styrk mig; I skal Hjelman om mig binde,
I min Kamp som Væbner gaa til Haande.
Hvis mit Liv, selv skrøbeligt og ringe,
Fik fra Jer sin Glans, sin Guddomsgnist,
Da skal denne Fane frem jeg bringe,
Falder jeg - jeg sejrer dog forvist.

123

Hør, de komme; hør, hvor Raabet lyder, -
Ja her er han, Raabet ej behøves!
Se, hvor gennem Buskene de bryder,
Fald kun an, nu skal der Styrke prøves.
Lænken højt sig hæver imod Himlen,
Solen sluktes, Lyset hastigt svinder,
Stærk jeg staar paa Brinken uden Svimlen,
Fald kun an, jeg slaas for mine Minder.